

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judcătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Caduc Marina în numele inculpatului Albu Valerii, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Hîncești din 27 ianuarie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui

Albu Valerii Ivan,

născut la 31 mai 1976, originar din r-nul Briceni, s. Caracușenii Noi, domiciliat până la reținere în or. Briceni, str. Turghenev 7.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 17 decembrie 2015 - până la 27 ianuarie 2016 (instanța de fond);*
- 2. de la 12 martie 2016 - până la 19 aprilie 2016 (instanța de apel);*
- 3. de la 27 iulie 2016 - până la 07 decembrie 2016 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 27 ianuarie 2016, pronunțată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Albu Valerii a fost condamnat în baza art. 27, 186 alin.(2) lit. b), d) Cod penal, cu aplicarea art. 82 alin.(2) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Albu Valerii la 01 noiembrie 2014, aproximativ la ora 15⁰⁰, aflându-se în or. Hîncești, împreună și prin înțelegere prealabilă cu altă persoană, în privința căreia procedura penală a fost disjunctă, la propunerea și inițiativa sa, ambii activând în calitate de ciobani la stâna de oi ce aparține SRL „Tehnostel-Car”, urmărind scopul de a obține profit și a sustrage pe ascuns bunurile altei

persoane, pe ascuns, au sustras de pe imaș 14 ovine în valoare totală de 30000 lei, cauzându-i părții vătămate o daună materială în proporții considerabile, însă intenția lor nu a fost dusă până la capăt și au încetat realizarea sustragerii înțelegând că au fost descoperiți, când automobilul de model „Ford Tranzit” cu n/î BR AZ 853, în care se aflau ascunse ovine, a fost reținut de angajații firmei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Caduc Marina în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, cu stabilirea unei pedepse mai blânde, non privative de libertate.

A menționat că instanța de judecată eronat a aplicat prevederile art.34 alin.(3) lit. a) Cod penal, indicând că potrivit materialelor cauzei inculpatul anterior a fost condamnat de 3 ori pentru infracțiuni intenționate, fără a ține cont de art.107 și 111 Cod penal și anume că antecedentele penale comise de Albu V. au fost stinse în baza articolelor nominalizate, prin urmare, instanța urma să aplice art. 34 alin.(5) Cod penal, dar nu prevederile alin.(3) al aceluiași articol.

Astfel, inculpatul Albu V. nu are antecedente penale, a recunoscut integral vina, se căiește sincer de cele întâmplate iar infracțiunea comisă face parte din categoria celor mai puțin grave, fiind o tentativă în rezultatul căreia nu există pagube materiale, precum și poate fi aplicată o altă pedeapsă alternativă munca neremunerată în folosul comunității, cât și amenda.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2016, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de avocat în numele inculpatului.

5. Instanța de apel a constatat că prima instanță obiectiv și sub toate aspectele, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, a examinat și apreciat probele administrate în cauză, care dovedesc cu certitudine vinovăția lui V. Albu în săvârșirea infracțiunii imputate, corect a stabilit circumstanțele de fapt și vinovăția inculpatului.

De asemenea, instanța a conchis că măsura de pedeapsă a fost aplicată legal și corect de către instanța de fond, care nu contravine legii, ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75, 82 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, precum și de gravitatea faptei penale, urmările prejudiciabile, motivul săvârșirii infracțiunii, persoana inculpatului, care a recunoscut vina și s-a căit sincer în cele săvârșite.

La fel, a menționat că corect s-a aplicat în privința lui Albu V. și prevederile art. 34 alin.(3) lit.a) Cod penal, potrivit căreia recidiva se consideră deosebit de periculoasă dacă persoana anterior condamnată de trei sau mai multe ori la închisoare pentru infracțiuni intenționate a săvârșit din nou cu intenție o infracțiune, or potrivit materialelor cauzei se constată că inculpatul a fost anterior condamnat de 3 ori pentru infracțiuni intenționate.

Prin urmare, just s-a conchis că corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc doar cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul Caduc Maria în numele inculpatului, care, invocând temeiul de drept prevăzut la pct.6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea hotărârilor judecătorești și pronunțarea unei hotărâri, cu stabilirea unei pedepsei mai blânde.

Mai mult ca atât, în motivarea deciziei instanței de apel s-a comis o eroare și anume că, potrivit deciziei Curții Supreme de Justiție din 27.02.2007 a fost admis apelul declarat de procuror, stabilindu-i lui Albu V. pedeapsa de 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, iar conform art. 85 CP, definitiv i-a fost stabilit 7 ani închisoare, însă pedeapsa respectivă se referă la inculpatul Ceban M., condamnat împreună cu Albu V. în baza unei și aceleași decizii.

Totodată a indicat că instanța de apel nu s-a expus în nici un mod în privința existenței sau stingerii antecedentelor penale și nu a motivat corectitudinea aplicării de către instanța de fond a recidivei deosebit de periculoase.

Consideră că au fost aplicate necorespunzător prevederile art. 72 alin.(3) Cod penal starea de recidivă deosebit de periculoasă, precum și executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Astfel, eroarea admisă a afectat soluția instanței în ce privește individualizarea pedepsei și stabilirea categoriei penitenciarului pentru executarea acesteia.

Prin urmare, ambele instanțe au comis una și aceeași eroare gravă la judecarea cauzei, au omis normele art. 107 și 111 Cod penal, ca rezultat aplicându-i inculpatului o pedeapsă prea aspră, închisoare pe un termen de 2 ani, în raport cu circumstanțele cauzei și infracțiunea comisă – tentativa de furt a 14 ovine.

Consideră că în privința lui Albu V. urmează să fie aplicată o pedeapsă non privativă de libertate, ținând cont de faptul că inculpatul este căsătorit are la întreținere 2 copii minori, starea materială fiind foarte grea, iar el este unicul întreținător al familiei, inclusiv poate executa atât pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității, cât și sub formă de amendă.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocat, considerându-l inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, deoarece recurentul critică hotărârea contestată sub aspectul greșitei individualizării a pedepsei, însă instanțele de judecată corect au stabilit pedeapsa inculpatului, ținând cont de prevederile art. 61, 75-77 Cod penal.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art. 427 CPP, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului. Or, art. 427 alin.(1) CPP, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Drept temei pentru declararea recursului ordinar, avocatul Caduc M. în numele inculpatului invocă prevederile art. 427 alin.(1) pct.6) CPP, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile *când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, totodată acesta critică hotărârea atacată și în latura stabilirii pedepsei, *solicitând aplicarea unei pedepse mai blânde*, astfel se întrevede temeiul pentru recurs prevăzut de pct.10) al normei nominalizate - *s-au aplicat pedepse individualizate*

contrar prevederilor legale.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că temeiurile menționate nu și-a găsit confirmarea în speța dată.

Reieșind din prevederile art. 414-415 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și este în drept de a casa sentința parțial sau total, pronunțând o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

În cauza dată, instanța de apel a îndeplinit aceste prevederi ale legii.

După cum se observă din textul deciziei instanței de apel, aceasta judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, menționând că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului a ținut în deplină măsură cont de scopul pedepsei penale, persoana inculpatului și de toate circumstanțele cauzei.

În corespundere cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Așadar, sancțiunea infracțiunii imputate lui Albu Valerii în baza art. 27, 186 alin. (2) lit.b), d) Cod penal, prevede *pedeapsă cu amendă în mărime de la 300 la 1000 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani.*

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Prin sentința instanței de fond, lui Albu V. în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, ținând cont de prevederile art. 82 Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de *2 ani închisoare*, cu executare în penitenciar de tip închis, soluție menținută prin decizia instanței de apel.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu

respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, iar inculpatul potrivit alin. (8) al aceleiași norme a beneficiat de reducere a limitelor de pedeapsă.

Potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei prevăzute de alin. (1) art. 75 Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsa luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După cum se observă din sancțiunea infracțiunii imputate inculpatului, aceasta prevede pedeapsă alternativă pentru fapta săvârșită și anume *amendă sau munca neremunerată în folosul comunității*.

Conform alin. (2) art. 75 Cod penal, instanța de judecată este în drept să stabilească o pedeapsă mai aspră din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura scopul acesteia.

Colegiul penal consideră justă concluzia instanței de fond, menținută de cea de apel, precum că scopul educativ și preventiv al pedepsei în privința inculpatului nu poate fi atins, decît *prin aplicarea pedepsei închisorii pe un termen de 2 ani*.

La baza acestei concluzii, corect a fost reținut faptul că, deși infracțiunea săvârșită de inculpat se clasifică potrivit alin. (3) art. 16 Cod penal, ca una mai puțin gravă și sunt prezente circumstanțele atenuante – recunoașterea vinei și căința sinceră, însă nu poate fi neglijat faptul că în acțiunile inculpatului a fost prezentă starea de recidivă deosebit de periculoasă conform art. 34 Cod penal, astfel, pedeapsa nu poate fi mai mica de $\frac{3}{4}$ din maximumul celei mai aspre pedepse.

Împrejurările sus menționate, indică și la justa aplicare de către instanță, în spața dată, a prevederilor art. 82 Cod penal, or, din materialele cauzei rezultă că Albu V. anterior a fost condamnat de 3 ori pentru comiterea infracțiunilor de furt la pedeapsa închisorii, adică pentru infracțiuni intenționate, și a săvârșit din nou o infracțiune cu intenție.

Referitor la argumentul avocatului că în partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a indicat că *“potrivit deciziei Curții Supreme de Justiție din 27.02.2007 a fost admis apelul declarat de procuror, stabilindu-i lui Albu V. pedeapsa*

de 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, iar conform art. 85 CP, definitiv i-a fost stabilit 7 ani închisoare”, fără a ține cont că pedeapsa respectivă se referă la inculpatul Ceban M., care a fost condamnat împreună cu Albu V. în baza unei și aceleași decizii, prin urmare s-a comis o eroare de fapt, care a afectat soluția instanței, Colegiul penal ține să menționeze că instanța de apel incorect a indicat inculpatul Albu V. în loc de Ceban M., astfel greșeala din decizie fiind o eroare materială, care poate fi corectată conform prevederilor art. 249 Cod de procedură penală de către instanța care a comis-o, și nici într-un mod nu influențează soluția deciziei contestate.

Cât privește temeiul pentru recurs semnalat de avocat - că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că recurentul invocă în susținerea acestui argument că, nu este de acord cu cele indicate în decizia contestată referitor la pedeapsa stabilită, deoarece prin eroarea comisă în privința stării de recidivă deosebit de periculoasă au fost aplicate necorespunzător prevederile art. 72 alin.(3) Cod penal, privind executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, însă Colegiul reține că, în dispoziția normei date sunt stabilite categoriile penitenciarelor în care se execută pedeapsa cu închisoare, astfel, în penitenciare de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare pentru infracțiuni deosebit de grave și excepționale de grave, precum și persoanele care au săvârșit infracțiuni ce constituie recidivă.

Astfel, Colegiul penal statuează că pedeapsa închisorii și modalitatea de executare a acesteia aplicată lui Albu V. de către instanța de fond, menținută de cea de apel, a fost stabilită și individualizată corect, în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Prin urmare, recurentul critică măsura de pedeapsă aplicată lui Albu V., ca fiind una prea aspră, că instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, precum și a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, astfel, în opinia acestuia, s-a comis o eroare de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, însă eroarea stipulată în pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referire în recurs, nu persistă în speță, deoarece instanța de apel în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra

tuturor motivelor invocate în apel, examinând cauza penală fără careva abateri de la normele materiale și de procedură, just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, precum și a făcut o individualizare a pedepsei în concordanță cu prevederile legii.

În temeiul celor expuse, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate sub aspectele invocate, dispunând inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Caduc Marina în numele inculpatului Albu Valerii, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2016 în cauza penală în privința lui *Albu Valerii Ivan*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 ianuarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti